nûûd wiimſes otſas August Hermann Wranke wâimehhe jures ennaſt monne aia walmistamas olnud. Se olli kulus mees, kelle jures ta olnud. Siis ſûndis jut juttuſt ja kõnne kõnneſt, et aeg lõbbuſaste eddaſi joudis kunni nooremehhe issa ukſe ees ſeiſid. Kirriko õppetaja maiaſt tullid keik ſure rõmo kisſaga noremehhe wasto tedda terretama. Siis läkſid õppetaja maiaſe, nored naesterahwas palluti ka ſisſe. Kui terretamisſed lõpſid, panni õppetaja käed risti, laulis: „Oh wõtkem Jummalat," keik teiſed järrele. Kui laul lõppend, ütles Mina noremehhe kohta: Kui illus heâl teil! ſeſuggust illuſat heâlt polle ma mitte weel kuulnud! olge ni head, laulge mulle ka ſedda ja ſedda kenna laulo, mis Wranke wâimees teinud."

„Heamelega!" ütles noormees. Ta laulis ükſipâini ſedda laulo: „Mo ſûdda olle rahhul", ja ei teâdnud arwata, et pisſut aia pärraſt ſeſtſammaſt lauluſt temmale keik kinnitus ja ello ôn tulli.

Mina ſilmi tulli weſſi, kui ta olli lõppetand. — Pärraſt ſatis noormees mollemad naesterahwad moiſa, kuſt nad wâlja olli tulnud.

Nore mehhe Pea käis ûmber — wiſt Mina preili olli ta mele jânud. Eks abbiello olle ka Jummalaſt ſeâtud. Agga et noremehhel pûhhapâwa wasto ennaſt walmistada olli ja et Mina preili hopis ſuremat ſuggu olli, läkſid niſuggused mõtted warſi omma teed.

Agga Gundling omma tutwa peâlikkuga olli ennaſt ka walmistanud, noort meeſt kohhe pûhhapâwa õhto wâggiwaldſel kombel ârrawia.

Pûhhapääw tulli kätte. Noormees, kes monda korda Wranke ja temma kuulſa wâimehhe aſſemel jo jutluſt olli teinud, olli ka ſiin mees, et iggaühhel hea meel olli, niſuguſt õppetajat ſada. Temma wanna issal olli weſſi ſilmis kui tedda omma kohha pärriaks terretas. Se olli ſes maias ſuur rõmo pääw.

Õhto, ja ſedda mõda ka unne aeg ollid kätte jõudnud, — walli tuul wâljas ja kau-